

DORPSORGaan

spaarndam

DORPS-ORGAAN SPAARNDAM

inhoud:	pag.
de dameskiezers in het goud	2
verenigingsnieuws	3
over regionale - bestuurlijke - indeling en wat daaraan verbonden is	4
het water staat ons doorgaans tot aan de mond	5
beste buur	7
willens en wetens	9
wederom restauratie-nieuws	11

redactieleden:

e. huttinga	spaarndammerdijk 96A
j.a. knijnenburg	ijdijsk 26
p.a. roelofsen	dr.w. nijestraat 9
d.a. verdurmen	vissersseinde 71

blad van de dorpsraad-spaarndam
3e jaargang nr. 4

redactie-adres: Dr.W. Nijestraat 9, Spaarndam (oost)

DE DAMESKIEZERS IN HET GOUD

EEN HANDVOL MOEDIGE "MANWIJVEN" BEVOCHT 50 JAAR GELEDEN
IN NEDERLAND HET VROUWENKIESRECHT

De strijd om het algemeen kiesrecht is in de meeste landen hard en bitter geweest. In het grijze verleden hadden vrouwen en "minvermogenen" geen enkele politieke invloed. Slechts regenten en bezittenden maakten de (politieke) dienst uit. De weerlozen kwamen hiertegen in verzet met als gevolg dat de mannenmaatschappij terug sloeg met laster, spot en verdachtmakingen.

Toch zegevierden de dappere vrouwen uiteindelijk. In het jaar 1919 was de strijd gestreden. De "kleine" man kreeg kiesrechten, zo goed als de Nederlandse vrouw, die met één slag van "huisdier" tot volwaardig medemens promoveerde. Het werd "de grootste zegepraal der zwakke sekse" genoemd.

Een vrome wens was het aan het begin van deze eeuw, het algemeen kiesrecht.

Men moest er om lachen, als het ging om kiesrecht voor de vrouw. Een vrouw behoorde in de keuken. "Kiesrecht voor vrouwen?" "Dan kan je net zo goed koeien, paarden en ander vee over hun lot laten beschikken", schreef een Amsterdam's Dagblad, toen in 1883 Aletta Jacobs van Bur- gemeester en Wethouders van de hoofdstad eiste, dat haar naam op de kiezerslijst zou worden gezet.

Het stadsbestuur van Amsterdam weigerde dit, Aletta was evenwel geen type om de strijdbijl snel te begraven. Zij moest echter, met haar voornaamste medestrijdsters, nog lange tijd op succes wachten.

In 1913 diende de toenmalige regering een voorstel inzake grondwetsherziening in, waarbij het (bijna) algemene kiesrecht voor mannen verwezenlijkt werd, doch de uitsluiting van de vrouwen bleef.

Na 1913 is de strijd heviger geworden. Tijdens de opening van de Staten-Generaal in 1916 kwam het tot een incident. Een mevrouw stak een wit-geel vlaggetje omhoog toen Koningin Wilhelmina passeerde. Zij (een medestrijdster voor het vrouwenkiesrecht) liep een paar klappen op van een rechercheur naast haar. Hij scheurde haar blouse en schreeuwde toen: "mee naar het bureau.....". Dit gebeurde was één van de weinige "gewelddadigheden" in de Nederlandse strijd voor vrouwenkiesrecht, die in 1917 al voor een deel met succes bekroond werd. In dat jaar namelijk werd aan de vrouwen in ons land passief kiesrecht verleend, hetgeen betekent, dat vrouwen sindsdien konden worden gekozen. Toen werd het eerste vrouwelijke Kamerlid gekozen. Deze primeur was voor het kies-district Rotterdam.

De mannen - ook van socialistische zijde - bleken maar weinig vertrouwen in het "zwakke geslacht" te hebben.

De verkiezingsuitslagen toonden dat aan. "De proletarische vrouw" van 13 juli 1918 schreef hierover o.m. het volgende: "Op de mannelijke kiezers valt niet te rekenen - we zien het - al de vrouwen der burgerlijke partijen zijn afgevallen, ook degenen, waarop zoo vast en zeker gerekend scheen".

In 1919 werd de strijd volledig beslecht. De vrouwen kregen toen ook actief kiesrecht, d.w.z. het recht om te kiezen. De vrouwen hadden de mannen niet meer nodig. Het woord "mannelijk" werd door de wetgever doorgehaald, zodat de vrouwen voortaan bij de verkiezingen voor de gemeenteraad, voor de Provinciale Staten en voor de Tweede Kamer mede hun stemmen konden uitbrengen.

Evenwel....., ook nu, 50 jaar later, is de volledige gelijkstelling van man en vrouw in economisch en sociaal opzicht nog niet bevochten.

Deze weg is tot op de dag van vandaag lang en moeizaam gebleken.

Wij lazen onlangs in het Haarlems Dagblad over dit onderwerp en meenden, dat het alleszins de moeite waard is de hoofdlijnen van het desbetreffende artikel in dit nummer van het dorpsor- gaan op te nemen.

Het is weer eens iets "uit de oude doos".

Een aangelegenheid, die per saldo door en door democratisch is.

Een aangelegenheid tenslotte, die heel veel "stemmen" niet alleen al heeft losgemaakt, maar dit nog steeds doet.

REDACTIE.

VERENIGINGSNIEUWS

"DON BOSCO" komt wederom en wel op 10 mei

Namens de jeugdclub "Don Bosco" herinneren wij de Spaarndammers er aan, dat op

10 mei (zaterdag)

weer oud papier e.d. wordt opgehaald.

"Don Bosco" maakt het U al zo gemakkelijk mogelijk.

Help U deze jeugdclub een handje door met deze datum rekening te houden?

De Redactie.

Over regionale - bestuurlijke - indeling

en wat daaraan verbonden is

Op 7 november van het vorige jaar heeft de Raad van Advies voor de ruimtelijke ordening aan de betrokken Minister geadviseerd om op niet te lange termijn, in nauw overleg met de provincies en de gemeenten, een schets voor een regionale indeling voor ons land te ontwerpen.

Deze schets zou niet bindend moeten zijn voor de uiteindelijke grenzen van de grote gemeenten of van gewesten, maar richting moeten geven aan de bestuurlijke ontwikkelingen.

Hoewel de genoemde adviesraad nog geen aanbeveling doet voor een herindeling van de provincies, is het wel denkbaar, dat er op de duur grotere provincies komen en dat het huidige aantal provincies ongeveer gehalveerd zal worden.

Verder luidt het advies, dat er met het oog op de ruimtelijke ordening behoefte bestaat aan een herziening van de bestuurlijke organisatie van ons land, met name in het kader van het lokale bestuur.

Door de noodzaak van een goede ruimtelijke ordening worden aan de lokale overheid steeds zwaardere eisen gesteld op bestuurlijk-, technisch- en administratief gebied, hetgeen leidt tot de noodzaak van schaalvergroting van de bestuurlijke eenheden. (Dit is ook in andere landen het geval).

Momenteel zijn er tal van gemeenschappelijke regelingen geldend, bedoeld ter behartiging van belangen, die op intergemeentelijke (gemeenschappelijke) niveaus liggen. Het gaat hier dus om het principe van samenwerking. Gemeenschappelijke regelingen zijn derhalve samenwerkingsverbanden.

Volgens het bovenbedoelde advies kan dit instituut van gemeenschappelijke regelingen slechts als overgangsfase worden gewaardeerd.

Men bepleit het vormen van grotere stads- en streekgewesten. Binnen de grote stedelijke zones zal in vele gevallen naar het vormen van een stadsgewest moeten worden gestreefd, terwijl de streekgewesten daarnaast in de meer open-agrarische gebieden zouden moeten ontstaan.

De vorming en het bestaan van dergelijke gewesten, met daarnaast het handhaven van eventueel in begrenzing te wijzigen gemeenten enerzijds en provincies anderzijds, kan tot bestuurlijke complicaties leiden.

De genoemde raad van advies ziet daarom meer in de vorming van grote gemeenten, die aldus gewestelijke importantie en mogelijkheden zullen hebben.

Het is nog niet te voorspellen, welke kant het zal opgaan.

Het advies luidt overigens aldus, dat, wanneer gemeenten worden samengevoegd tot een grote gemeente op gewestelijke schaal, de verhouding bestuur - bestuurde alsdan gediend kan zijn met binnengemeentelijke decentralisatie en wel middels het vormen van territoriale bestuurscommissies, waarbij o.a. te denken valt aan dorpsraden en wijkraden.

Tot nu toe zijn de hiermede opgedane ervaringen niet bevredigend geweest. Dergelijke territoriale bestuurscommissies zullen slechts levensvatbaarheid hebben, indien zij beschikken over eigen financiën en eigen bevoegdheden.

Vooraf bij deze laatste stellingen zijn - het voor ditmaal hierbij latend - een volgende keer nog wel enige kanttekeningen te maken.

G.P. Stapel.

„Het water staat ons doorgaans tot aan de mond”

Tijdens de laatste vergadering met de Spaarndamse verenigingsbesturen, gehouden tegen het einde van 1968, werd nog weer eens de aandacht gevestigd op een vereniging in onze dorpsgemeenschap, waarvan de feitelijke activiteiten zich nogal eens onder de wateroppervlakte afspeelden. Activiteiten, die enorm zijn.

De wijze, waarop deze vorm van sportbeoefening plaatsvindt, is ook karakteristiek voor de werkwijze van het bestuur van deze vereniging.

Het schone spreekwoord "bescheidenheid siert de mens" mag dan een waarheid als een koe zijn, maar juist door deze goede menselijke eigenschap is het in onze competitie-maatschappij vaak moeilijk wensen te vervullen of doeleinden te bereiken. Veelal moet dit dan met grote inspanning en opoffering gepaard gaan.

Het is (misschien) goed U niet langer in de onzekerheid te laten, maar de desbetreffende vereniging met "Man en Werkpaarden" te noemen. Het gaat namelijk om de zwemclub "De Do'daars". Het bestuur van deze vereniging heeft de zorg op zich genomen om elke donderdag in de namiddag een groot aantal kinderen naar en van het Sportfondsenbad in Haarlem te begeleiden, alwaar dan door instructeurs aan de kinderen zwemondericht wordt gegeven.

Vooraf door de sterke toename van het aantal kinderen uit Spaarndam-oost, bestaat de groep momenteel uit circa 150 kinderen, in leeftijd variërend van 6 t/m circa 12 jaar. Hiervan zijn circa 75 kinderen bezig zich de eerste beginselen van het zwemmen eigen te maken. Deze eerste strijd met het water wordt dan afgesloten met te trachten het zwemdiploma A te behalen. De overige kinderen zijn in opleiding voor het behalen van het zwemdiploma B of voor het jeugdbrevet I, II of III.

Voor de heen- en thuisreis maakt men gebruik van 2 speciaal hiervoor gehuurde autobussen van de "N. Z. H." Het bestuur heeft van enkele Spaarndamse dames assistentie, wat vooral tijdens het vervoer en bij het uit- en aankleden van met name de kleine peuters heel prettig is.

Vanwaar al deze bijzonderheden, vraagt U zich misschien af?

De belangrijkste reden is wel de aandacht weer eens te vestigen op het vele en belangrijke werk, dat door een klein groepje mensen, zeker niet alleen bij wijze van liefhebberij, wordt gedaan. Dit groepje mensen, dat de noodzaak van dit werk ten behoeve van de jeugd onderkent, doet dit werk dan ook, gedreven door een sterk gemeenschapsgevoel en levert aldus zijn bijdrage ten behoeve van onze "kleinere" samenleving.

Als wij het zwemondericht als een stukje van onze opvoeding willen zien, blijken wij in het nog niet zo verre verleden ernstig te kort te hebben geschoten, daar van de 12 Nederlanders er 8 niet kunnen zwemmen.

Het zwemmen is namelijk meer dan een vorm van sportbeoefening. Het al of niet kunnen zwemmen heeft direct te maken met lijfsbehoud en moet dus als een vorm van zelfbescherming worden aangemerkt, terwijl het zwemmen ook uit een hygiënisch oogpunt niet kan worden verwaarloosd.

Van een en ander uitgaande, is het met het aantal geschikte zwemaccommodaties in ons land in het algemeen maar droevig gesteld.

En ook onze zo waterrijke provincie Noord-Holland vormt hierop zeker geen gunstige uitzondering.

Gelukkig is de rijksoverheid tot het inzicht gekomen, dat er op dit gebied veel verbeterd moet worden, zodat er momenteel plannen zijn om in de eerstkomende 11 jaar circa 200 zwembaden te bouwen.

Ook de gemeente Haarlem zal hiervan waarschijnlijk een flink graantje gaan meepikken en wel in de vorm van overdekte zwembaden en aan de Planetenlaan en in Schalkwijk. Voor een stad

als Haarlem zeker geen luxe, indien men daarbij in aanmerking neemt, dat ook de omringende gemeenten niet rijk met zwembaden zijn bedeeld en dus veelal ook op de Haarlemse accommodatie zijn aangewezen.

Gelukkig ontvangt de Spaarndamse zwemclub en van de gemeente Haarlem en van de gemeente Haarlemmerliede en Spaarnwoude op grond van de regelingen "subsidie jeugdsport" jaarlijks geldelijke bijdragen, groot respectievelijk f 3,50 en f 3,-- per kind per jaar voor de uit die gemeenten afkomstige kinderen. Bovendien ontvangt men van de gemeente Haarlem nog een extra bedrag van f 250,-- per jaar (ook het spreekwoord "beter van een stad dan van een", blijkt hier nog steeds van toepassing te zijn).

Dankzij een gift van de voormalige muziekvereniging "Crescendo", heeft men de maandelijkse exploitatie-tekorten tot nog toe kunnen compenseren.

Helaas heeft men onlangs toch wederom tot contributieverhoging moeten besluiten, zodat men nu f 1,60 voor het 1e kind en f 1,35 voor het 2e en volgende kind, telkens per keer en per kind, moet betalen.

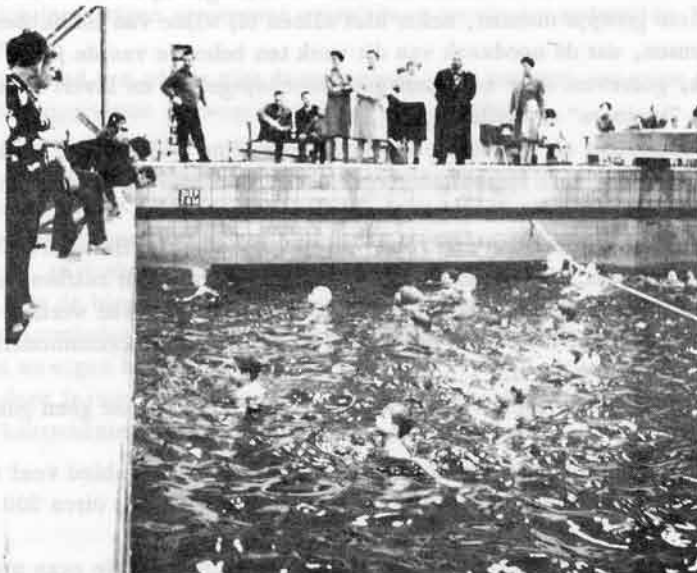
Dit artikel is niet alleen bedoeld om het bestuur van de zwemclub, met zijn medewerkers, een pluim te geven, maar vooral ook om U te informeren over de activiteiten van deze voor Spaarndam-oost en -west en Spaarnwoude zo belangrijke vereniging. De financiën spelen bovendien een rol.

Indien U dan ook de behoefte daartoe gevoelt en ook nog de financiën daarvoor kunt missen, zou U de financiële taak van het bestuur kunnen verlichten door bijvoorbeeld een bedrag per jaar over te maken op gironummer 255603 ten name van de Fa. W. Baelde en Zn., Spaarndammerdijk 97 A, Spaarndam, met vermelding "ten gunste van zwemclub De Do'daars".

Het is tenslotte in dit laatste verband wellicht overbodig te stellen, dat een verdere stijging van de contributies vooral voor de grotere gezinnen zou kunnen betekenen, dat zulks een onoverkomelijk bezwaar oplevert, met als gevolg, dat één of meer gezinsleden van die gezinnen niet of niet langer aan het zwemonderricht kunnen deelnemen.

Aangezien zwemmen ook nog duidelijk met sport te maken heeft, kunnen wij ons deze eventuele onsportiviteit heden ten dage toch niet meer veroorloven.

D. A. Verdurmen.

Beste Buur!

Je brief gelezen, waarin je de situatie van het jaar 2000 onder de loep neemt. Nu, ik geef toe, het zal wel een wonderlijke wereld worden. Het enige verschil tussen onze zienswijzen is, dat ik meer bij de dag leef, terwijl jij graag de toestand op wat langere termijn beziet.

Maar blijf wel met beide benen op de grond staan, jongen. Ten eerste zullen onze kiezen in het jaar 2000 wel geen zeer meer doen en ten tweede zal de wereld ook dan wel blijven draaien, zei het aangepast aan de dan heersende omstandigheden.

Ik wacht het allemaal maar rustig af.

Het is best mogelijk, dat er dit jaar mensen naar de maan gaan. We zullen wel zien.

Wat wel naar de maan gaat en al bezig is te gaan, is de Houtrakpolder. De Houtrakpolder gaat als landbouwgebied naar de maan.

De vette kleigrond, waarop jarenlang graan en aardappelen werden verbouwd, wordt onder een hoge laag zeezand gespoten en bouwrijp gemaakt voor industrieterrein.

Noodzakelijk, zeggen de deskundigen! Zal wel zo zijn. Wij willen met een nog steeds groeiende miljoenschaar op een klein stukje aardappelvlak blijven leven, dus is het noodzaak, dat elke vierkante meter grond zo rendabel mogelijk wordt gemaakt, willen we tenminste allemaal aan het eten blijven.

Een volkomen logische zaak.

Aan de andere kant een volkomen onlogische zaak. Als je ziet, hoeveel werelddelen en landen nog zitten te schreeuwen om meer bevolkt te worden.

Enige tijd geleden gaf een Indonesische professor ons de volgende raad.

"Breng 6 miljoen mensen naar mijn land over.

Wij zitten er dood verlegen om. En over ons prachtig tropisch land verdeeld, vindt je ze niet meer terug, zoveel ruimte is er; en bij jullie in Holland kan men zich dan beter bewegen".

En wat denk je van Australië, daar kunnen we allemaal wel naar toe. Maar dat doen we niet. We zijn verknocht aan onze bodem en blijven hier.

Liever mannetje aan mannetje, schuifelend langs elkaar heen, oppassend niet onder één van de twee miljoen auto's te komen, die ook nog van onze weinige ruimte gebruikmaken.

Weg dus met de Houtrakpolder, een gebied van rust, een stuk polderland, waar Spaarndam tegenaan geleund ligt, een ontspanningsoord voor fietsers en wandelaars.

Een stuk agrarisch gebied, waaraan we in Spaarndam allemaal min of meer prettige herinneringen hebben uit de jaren '40-'45. De jaren van oorlog en honger. Menigeen van ons heeft zijn lage rantsoenen in die dagen kunnen aanvullen met produkten, die daar groeiden.

Ik ben de afgelopen week de polder nog eens doorgefietst en heb er afscheid van genomen, omdat ik weet, dat dit alles er volgend jaar niet meer zal zijn.

Eén speciaal weggetje is er, dat ik al de na-oorlogse jaren in ere heb gehouden, omdat daar iets is gebeurd, waarvoor ik me nog schaam. En heel toevallig is dat dit jaar 25 jaar geleden. Een jubileumjaar dus. 25 jaar geleden was ik in de nazomer 1 jaar getrouwd.

Je zult je afvragen, wat heeft dat ermee te maken. Ik zal het je vertellen.

We herdachten het feit, dat we 1 jaar getrouwd waren. Een festiviteit, waar we gezien de omstandigheden, weinig feestelijks van konden maken. Je weet best zelf nog wel hoe de situatie in 1944 was.

Je vindt het misschien vreemd, maar ik had de hele dag al lopen piekeren om van deze dag toch iets aparts te maken voor mijn vrouw, voor mezelf en voor onze baby van 6 weken. Op de toen gebruikelijke massieve fietsbanden ben ik toen de Houtrakpolder ingegaan om wat eetbaars te bemachtigen.

Toen me dit na twee uur nog niet gelukt was, ben ik wat gaan uitrusten in het gras, langs een sloot. Dat ik je geen nadere plaatsaanduiding beschrijf, vindt zijn oorzaak in het feit, dat ik een poosje later over de sloot ben gesprongen en een kilo of tien aardappelen heb gerooid. Ik geef het toe, gewoon gestolen. Niet goed te praten. De enige verzachtende omstandigheid was mijn lege maag. Helaas, was het daar nu maar bij gebleven. Net, toen ik me met mijn gestolen waar huiswaarts wilde begeven, zal ik iets wits in de slootkant scharrelen. Wat denk je? Een flink uit de kluiten gewassen kip !!!!!!!!! Heel onelegant krabbelde zij achteruit naar me toe. De sufferd!!!!

Zich van voren volvretend, ging zij met haar achterkant de dood tegemoet. Wat wil je, als je de eerste verjaardag van je trouwdag viert en je moet dat doen met wat oorlogsrantsoenen.

Nu 25 jaar later kan ik me zoveel misdadigs van mezelf niet meer voorstellen. Maar op die middag kwam mijn instinct voor lijfsbehoud en mijn aangeboren zorg voor vrouw en kind in aktie en wierp ik me op de goed doorvoede kip.

Ik krijg nog de koude rillingen op mijn rug, als ik er aan denk, wat ik in mijn handen had, toen ik de kippenek omdraaide.

Niet helemaal gerust ben ik naar huis gereden, waar ik niet erg enthousiast ontvangen werd. In eerste instantie stond mijn vrouw erop, dat ik de kip in ieder geval terug zou brengen. Op de één of andere manier kon ze de aardappels beter waarderen. Uiteindelijk kon ik haar toch overtuigen, dat het volkomen zinloos was de kip terug te brengen, maar ze wilde er beslist niet van eten.

Dat kon mij echter niet weerhouden het beest klaar te maken voor zijn laatste gang, naar de braadpan. Tijdens het braadproces voltrokken zich bij mijn vrouw grote veranderingen. Hoe donkerder de kip werd, des te lichter werden de gewetensbezwaren van mijn vrouw, met uiteindelijk resultaat, dat we voor die dagen samen vorstelrijk hebben gegeten.

Lieden, die de oorlogsdagen niet hebben meegemaakt, zullen nooit beseffen hoe groot ons geluk op die avond was. Eén jaar getrouwd, een baby in de wieg en een kip in de pan. Wat zouden we nog meer verlangen.

Zelfs het vèr verwijderd afweergeschut kon de vreugde niet verstoren.

25 jaar lang hebben we op onze trouwdag kip gegeten, als een posthume hulde aan de kip uit de polder.

Nu de Houtrakpolder ophoudt te bestaan zullen we het dit jaar voor het laatst doen. Je moet ook ergens van kunnen afstappen.

Volgend jaar gaan we op onze trouwdag "Chinesen".

Nu dit polderland wordt bestemd tot industrieterrein, kunnen we alleen maar hopen, dat we de polder niet meer nodig zullen hebben en dat onze kinderen en kleinkinderen gespaard mogen blijven van voedselschaarste en honger. Want aardappelen zullen er niet meer groeien en kippen zullen er niet meer rondscharrelen.

Mochten er onverhoopt toch moeilijke dagen komen, laten we dan hopen, dat Spaarndam dan aanleunt tegen de uitgestrekte bossen, die ons zijn toegezegd, voor recreatie en luchtzuivering. Misschien zullen er dan jonge mannen zijn, die een konijn kunnen strikken of een fazant schieten om luister bij te zetten bij de eerste verjaardag van hun huwelijk.

Groetend,

K L E P.

2 Willens en Wetens

Wist u

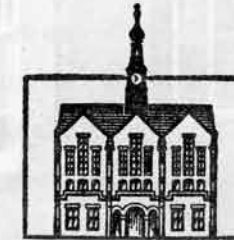
- a. dat het dorps huisleven in de gemeente Haarlemmermeer een bloeiend bestaan leidt en dat nieuwe verenigingen er als paddestoelen uit de grond zijn geschoten; dat het voor de hand ligt, dat het enthousiasme voor het verenigingsleven, voor het gezellig bij elkaar zijn, steeds groter en bijzonder gestimuleerd wordt, als je over

e e n d o r p s h u i s

beschikt;

wat (hier) niet is, kan komen; het is te hopen, dat wij hier in Spaarndam ook op korte termijn over een gemeenschapshuis zullen kunnen beschikken;

een gemeenschapshuis, waarin het hart van het verenigingsleven (gezond) kan kloppen;

een gemeenschapshuis, als middelpunt voor activiteiten van allerlei aard;

- b. dat de kascontrolecommissie, bestaande uit de heren G. P. Bethlem en J. H. A. Beijerbergen van Henegouwen, de kas en de boeken (met bijlagen) van de Dorpsraad Spaarndam over 1968 heeft gecontroleerd en in orde bevonden;

naar onze mening moogt U met de dorpsraad na een dergelijk gebeuren best wel weer eens een zucht van verlichting slaken;

- c. dat, om wat van huis te gaan, een lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal er onlangs tijdens de behandeling van de begroting voor Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk, bij de desbetreffende bewindsvrouwe op heeft aangedrongen o. m. de voor de aanleg van de "Spaarndammerhout" benodigde grond met bekwame spoed in rijkseigendom te verwerven; dat voor dit recreatieproject nog slechts 166 van de 1850 benodigde hectaren zouden zijn aangekocht;

wellicht zijn de meningen van de lezers omtrent de "Spaarndammerhout" verdeeld en zullen zij zich te dezer zake met "ja", hetzij "neen", dan wel "geen mening" uitspreken;

wij zijn van oordeel, dat, gegeven de om zich heen grijpende industrialisatie, een tegenhanger daarvan wellicht op zijn plaats is;

vervolg op pag. 12

Wederom restauratie-nieuws

Ditmaal betreffen de plannen de panden IJdijk 33 en Westkolk 34.

Enfin, bekijkt U de bijgeplaatste foto, die alleen betrekking heeft op het tweelinghuis IJdijk 33/35.

Van het perceel, genummerd IJdijk 35, (rechts op de foto), kon de restauratie al worden voltooid.

Het perceel Westkolk 34 heeft een lijstgevel, die uit de 18e eeuw dateert. Het interieur van dit perceel, met zijn 17e-eeuwse eikehouten kap, wordt eveneens van historisch belang geacht te zijn. Dit perceel vormt met een 4-tal aangrenzende gebouwen een eenheid, die kenmerkend is voor het Spaarndamse dorpsbeeld.

Voor het herstel van het pand Westkolk 34 zou een bedrag benodigd zijn van f 9.550,--. Een derde gedeelte van deze uitgaaf zou uit de kas der gemeente Haarlem worden bijgedragen.

De herstelkosten van het pand IJdijk 33 zijn ons niet bekend.

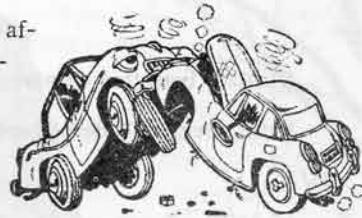
Enkele opmerkingen nog ten besluite.

Spaarndam raakt straks, als alles doorgang vindt, aardig in zijn "heilige huisjes". Die zullen niet omver worden getrapt.

Over nieuwbouw gesproken, daar zit men in Spaarndam om te springen.

DE REDACTIE.

- d. dat, om weer wat dichterbij huis te blijven, de gevaarlijke verkeerssituatie bij de "Zoete Inval" (rijksweg 5) ook de politie steeds meer zorgen baart; dat ter plaatse in een maand tijd twee ongevallen met dodelijke afloop hebben plaats gehad, welke zijn veroorzaakt, doordat de bestuurders van de betrokken auto's in beide gevallen op de linkeweghelft reden;

dat de narigheid veroorzaakt wordt, doordat de weg er in feite te smal is om 2 uitrijstroken (Zoete Inval en Liedeweg) te bevatten;

dat dit weggedeelte bovendien onoverzichtelijk is, aangezien het op een heuveltje ligt;

dat ook veel ongelukken voortkomen uit ongedisciplineerd rijden;

dat het dan ook op deze plaats is, dat de weg 4 meter zal worden verhoogd voor de aanleg van een viaduct, waardoor aan de gevaarlijke situatie aldaar wellicht het hoofd zal kunnen worden geboden;

wij dachten, dat het streven naar een dergelijke oplossing alle lof verdient; immers weten al degenen, die met de huidige verkeerssituatie ter plaatse in de praktijk te maken hebben, maar al te goed hoe levensgevaarlijk het toeven daar is;

- e. dat de ministers van Verkeer en Waterstaat en van Justitie de Tweede Kamer hebben voorgesteld de Wegenverkeerswet aldus te wijzigen, dat een maximum toelaatbaar bloedalcoholgehalte en een verplichte bloedproef worden ingevoerd;
- dat, als de beoogde wetswijziging door de Kamer wordt aangenomen, ook het laten besturen van een voertuig door iemand, die "onder invloed" verkeert, strafbaar zal zijn;
- dat alsdan ook nieuw zal zijn, dat men straks "fout" is, wanneer de rijvaardigheid is aangetast door de combinatie van alcohol en een geneesmiddel;

"blij toe", zult U met ons zeggen; immers, ergens moeten er grenzen zijn;

in vele opzichten beschermt de mens zichzelf wel, in enig bepaald opzicht kan het nodig zijn, dat diezelfde mens beschermd wordt;

overigens eh, wat dacht U ervan, als men zich met een "glaasje op" laat rijden naar een veilig(er) verkeer;

- f. dat, tenslotte, op 17 maart 1961 in Hoom/Vlissingen, Noord-Brabant en Venlo achtereenvolgens temperaturen werden gemeten van 18, 22 en 23 graden Celsius;

wel een verschil met de ijsdag van de 16e maart van dit jaar, toen ook het treinverkeer hier te lande hier en daar door ijzel werd ontwricht;

een ijsdag overigens, die deze eeuw zo laat in maart niet eerder werd waargenomen.

P. A. Roelofsen.

